

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til midlertidig Lov om Ændring i § 40 i Lov Nr. 104 af 10. Maj 1912 om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 742; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1741).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Nygart): Naar Udvalgsbehandlingen har været noget længere, end vi forudsatte ved første Behandling, har dette sin Grund i, at et af Udvalgets Medlemmer, det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (Tvede), desværre ved Sygdom en Tid var forhindret fra at komme til Stede i Udvalget og deltage i Behandlingen af Lovforslaget og de Ændringsforslag, det ærede Medlem havde stillet i Henhold til sine Udtalelser under Sagens første Behandling.

Som det høje Ting har set af Betænkningen, er det ikke lykkedes Udvalget at opnaa Enighed om Lovforslaget. Udvalget har delt sig i et Flertal paa 10 Medlemmer, som indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, og et Mindretal paa 5 Medlemmer, som stiller 3 Ændringsforslag. Hvis disse Ændringsforslag gennemføres, vil Lovforslaget derved indskrænkes til, at Amtsraadene for Landets og Kommunalbestyrelserne for Byernes Vedkommende faar Ret til at nedsætte eller helt ophæve den Spiritusafgift, som skal svares af de næringsdrivende, der omsætter Drikke-spirituskonsum, men derimod ikke til at forhøje den for andres Vedkommende, saaledes som Lovforslaget gaar ud paa. Mindretallet mener, at Lovforslaget skal indskrænkes saaledes, og vil ikke give Amtsraadene og Kommunalbestyrelserne Ret til at forhøje Afgiften, saaledes som Lovforslaget foreslaar, til højst 8,000 Kr. om Aaret. Med andre Ord: Lovforslaget gaar ud paa at indføre en Regulering af Afgiften, saa at den kan nedsættes for nogle og sættes op for andre, dog med den Grænse, at den ikke maa indbringe mere som samlet Beløb, end den indbringer for Tiden, hvori-

mod Mindretallet mener, at den Indtægtsnedgang, som Kommunerne ved Afgiftens Nedsættelse vilde lide, skulde godtgøres dem af Statskassen. Mindretallet mener nemlig, at Statskassen faar og kan faa saa rigeligt ind af Afgiften paa Spiritus, at den deraf godt kunde dække Nedgangen. Udvalgets Flertal har ikke kunnet være enig med Mindretallet deri og mener, at de Penge, der flyder ind i Statskassen ogsaa i Form af Afgift paa Spiritus, er der saa god og rigelig Brug for paa anden Maade, at man ikke mener det forsvarligt ved denne Lejlighed at give dem ud igen til Kommunerne som Refusion for deres Mindreindtægt af Brændevinsskatten.

Jeg skal med disse Ord indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse.

Tvede: Idet jeg udtaler min Beklagelse over, at Sygdom hindrede mig i en Tid at være til Stede straks efter, at denne Sag var henvist til Udvalg, takker jeg det ærede Udvalg og dets Formand for den Hensynsfuldhed, som er vist overfor mig, der havde taget Ordet ved denne Sags første Behandling, idet Udvalget opsatte Behandlingen af Sagen, indtil jeg fik Lejlighed til at deltage i Udvalgsmøderne.

Som det fremgaar af den ærede Ordførers Udtalelser ligesom ogsaa af den afgivne Betænkning, tiltræder Mindretallet ganske det i Lovforslaget foreslaaede, at Afgiften for Aaret 1917 enten eftergives eller nedsættes for de paagældende næringsdrivende, efter som deres Omsætning eventuelt har været forsvindende lille eller i alt Fald nedsat en Del. Men Mindretallet kan ikke tiltræde, at den Mindreindtægt, der derved fremkommer for Kommunerne, forskydes i Form af en forøget Afgift over paa de andre næringsdrivende af den samme Kategori, thi disse har utvivlsomt alle sammen mindre Vareomsætning for nærværende Tid, end de tidligere har haft, og de har alle de samme Vanskeligheder at kæmpe med, som de næringsdrivende har, for hvem Afgiften nedsættes eller helt eftergives. Det er derfor, at vi i vort Ændringsforslag har paavist en Vej, ad hvilken der fra Statens Side kunde skaffes Refusion af Godtgørelsen for de mindre Indtægter, som Kommunerne kunde faa, nemlig ved at benytte en Del af den under 6. Oktober 1917 ved Indenrigsministeriets Bekendtgørelse baandlagte Drikkespirituskonsum. Den ærede Ordfører (Nygart) udtalte nu, at det Kvantum, der saaledes er baandlagt, ikke kunde undværes af Statskassen, der har Brug for alle Pengene. Jeg skal villigt